

— Елено, приберете софрата... Изяжте всичко: за утре да не остане постно ядене, че е Коледа... Ха, та ви казвамъ за тоя бѣдни вечеръ... Чакай, Доне, остави ми чашата... Само ябълкитѣ дигнете въ долапа, че сж сладки, а въ София сладка ябълка не може да се намѣри; сѣ кисели!... Скрий тамъ и кадилницата, ама не фърляй пепельта, че трѣбва: съ нея се пждятъ гжсеницитѣ отъ зелето... И като казваше това, майката не толкова отъ нужда, а отъ стопанска привичка, помагаше на дветѣ слугини да разтрѣбватъ трапезата.

Навѣнъ бѣше излѣзълъ вѣтъръ и глухо бучеше изъ потъмнѣлитѣ улици.

— За бѣдния вечеръ! извикаха нѣколко гласа.

Една ужасна нощъ

— Такъвъ вѣтъръ пакъ вѣеше тогава, и пакъ гостъ очаквахме както сега, подкачи баба Цвѣта. Баща ви бѣше на пжтъ, по търговия: нѣмаше го отъ единъ месецъ. Бѣхме приели писмо, че три де-на преди Рождество ще си дойде. Нея година ста-ваха много лошотии, хайдутѣ крѣстосваха кжрищата и балканитѣ. Току наскоро що бѣше закланъ Генно Недѣлковъ при селджиковския мостъ. Страхота бѣше, а баща ви презъ ония опасни мѣста му бѣше пжтя. Наближи Коледа. Чакаме го първата вечеръ — не вечеряхме до срѣдъ нощъ — не дойде; намъ, на баба ви и мене, дойдоха триста ума. Не заспахме... Хай, рекохме, утре вечеръ може да си дойде. Сготвихме пакъ вечеря, сложихме трапезата, чакаме го, слухтимъ да се почука на вратнята, да чуемъ конско тропотене на пжтя — нищо. Ние се гледаме съ баба ви, като втрещени, дума не си казваме. Нѣщо име стиска за гърлото, та ще ме одуши. Станахъ